

SNÁŘ Z TOVÁRNY

MAGAZÍN FESTIVALU DREAM FACTORY OSTRAVA 2018

neděle 3. června 2018

Miloslav König: Vždy jsem si myslel, že Macbetha musí hrát chlapisko, které uzvedne meč

Na letošním festivalu můžete vidět Miloslava Königa ve dvou inscenacích a také se s ním potkat na ostravském křtu jeho nové desky *Srdcem ženou*. Loni mělo premiéru jím napsané operní monodrama *Deník zloděje*, na kterém spolupracoval se skladatelem Martinem Dohnalem a režisérem Janem Nebeským. A i když si nikdy nedokázal představit, že by mohl hrát *Macbetha*, přesně v té roli ho můžete vidět v inscenaci *Macbeth – Too Much Blood*.

Autorem textu k *Deníku zloději* jsi ty, ale výchozí idea pochází od Terezy Marečkové. Co to znamená?

Měl jsem tvůrčí přetlak, potřeboval jsem se nějak vyjádřit. Tereza mi nezávisle na sobě dodávala

texty jako první Genetův *Deník zloděje*. Pak i Břicha Bridela *Co Bůh? Člověk?* a jiné.

Takže na začátku stála chuť vytvořit monodrama?

Ani ne tak monodrama, ale různě jsem pokoušel po textech. Geneta jsem si vybral, protože se mnou nějak rezonuje, je mi to blízký.

Máš s Genetem něco společného?

Určitě. Podle mě byl ale Genet hrozný divočák, já jsem spíš obyčejný. Potkávám se s ním asi v hledání smyslu života, což zní pateticky, ale jde právě o ty důležité otázky. Takže zkoumání pocitů méněcennosti, nebo naopak pýchy, sebestřednosti. A zároveň pevnosti, jakéhosi vnitřního zákona.

PROGRAM - neděle 3. června 2018

14:00	Důl Hlubina – Maryčka DLOUHÝ, ŠIROKÝ A BYSTROZRÁKÝ Strašliví komedianti z. s. (Praha) VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ	45'
15:30	Důl Hlubina – Sklípek DENÍK ZLODĚJE Masopust (Praha)	80'
17:30	Divadlo Petra Bezruče POHLAVNÍ ŽIVOTY SIAMSKÝCH DVOJČAT MeetFactory (Praha)	95'
19:30	Divadlo Petra Bezruče – Márnice SRDCEM ŽENOU Miloslav König koncert – VSTUPNÉ DOBROVOLNÉ	90'

Pořadatel

Spolupořadatel

Akce se uskutečňuje za podpory

OSTRAVA!!!

Finančně podpořili

Akce se uskutečňuje za finanční podpory statutárního města Ostrava, Ministerstva kultury ČR a Moravskoslezského kraje a pod záštitou primátora statutárního města Ostrava Ing. Tomáše Macury, MBA a starostky městského obvodu Moravská Ostrava a Přívoz Ing. Petry Bernfeldové.

Jak text vznikal?

Podtrhával jsem si v knížce věci, u kterých jsem měl pocit, že musí zaznít. To jsem intuitivně kombinoval s Bridelem. Samozřejmě s dramaturgickou pomocí Terezy. Výsledek jsme předali Honzovi Nebeskému, ten oslovil Martina Dohnala. Já ze začátku vůbec nevěděl, jak moc bude inscenace hudební.

Takže to nevyšlo z chuti si zazpívat?

Vůbec. Původně jsem jen v závěru toho textu napsal „písnička na závěr,“ což byla část Bridela.

Proč padla volba na Jana Nebeského?

Jednak kvůli Tereze Marečkové, která dobře zná éru Nebeského v Komedii, má jeho tvorbu hodně ráda. Já jsem s ním dělal už dvakrát, a vždy mi přišel jako jeden z nejzajímavějších českých režisérů.

V čem?

Z jeho inscenací cítím svobodu, kterou zároveň opírá o jakousi intuitivní inteligenci. Je to vždycky hodně výtvarné, ve funkčním slova smyslu. Je provokativní. Jeho věci jsou tíživé. Tak to cítím jako divák, z hereckého hlediska je zkoušení hodně krátké, ale velmi intenzivní.

Anita Krausová: Asi jsem workokolik

Anita Krausová je žena oplývající nevšední inteligencí, osudovým půvabem, bezprostředním šarmem i darem břitkého humoru. Přijměte pozvání k rozmluvě s jednou z nejvýraznějších osobností pražské divadelní scény a člověkem, jehož si cením nad jiné.

Do Meet Factory se pravidelně vracíš. Jaká je podstata tvojí náklonnosti k tomuto meeting pointu?

MeetFactory je moje srdeční záležitost. Prožila jsem tam strašně moc a strašně moc se naučila. Doma si na zeď píšu jména svých hrdinek-rolí, které mi vstoupily do života a v jistém směru v něm zůstávají, a velká většina z nich se zrodila právě při spolupráci v Meetu. Holčička, co si hrála se sirkami, Malina, Dafí, Stela, Džun, Mané, Anja a teď Lena.... Jsem vděčná za tu důvěru a prostor, kterého se mi na Smíchově dostává, a vždycky se tam budu ráda vracet.

Jak zapadá adaptace románu Irvina Welshe Pohlavní životy siamských dvojčat do dramaturgie MeetFactory? Jaký je tvůj vztah ke tvorbě tohoto autora?

Jak moc je Deník zloděje herecky náročný?

Už jsem se naučil s energií zacházet, abych to v úvodu nepřetápnul a dokázal dohrát. Na začátku jsem byl úplně vyřízený, přepětí a křeč z toho byla mnohem větší než dnes. Teď už se dokážu více soustředit na jednotlivá sdělení. Víc přemýšlím o určitých úsecích, to se na jevišti asi neukáže, ale text sleduji v mnohem větším nahledu.

Kromě Deníku zloděje je oceňovaný i Macbeth v Divadle Na zábradlí, ve kterém hraješ titulní roli. Jaký je tvůj Macbeth?

Od režiséra Davida Jařaba byla vize Macbet hadá-na dost jasně. Nešlo tolik o pohádkovou postavu s čarodějnicemi a magií, jako to má Shakespeare. Macbeth je ořpený o neschopnost otevřít se partnerovi, celkově řešit jakýkoliv vztah. Já si vždycky představoval, že Macbetha hrát nemůžu, protože k tomu je třeba jiného typu herce. Tedy, že musí jít o chlapisko, které uzvedne těžký meč, zatímco já jsem spíš jemnější typ. Jenže on tomu Macbeth v Jařabově podání odpovídá. Nejdůležitější je vztah k Lady Macbeth, který nefunguje, na základě čehož je pak člověk schopný ulítnout.

Kompenzuje si svou neschopnost otevřít se, tedy kým je a s kým chce být, nejrůznějšími brutali-tami.

V Ostravě budeš ještě koncertovat s novým albem Srdcem ženou. Na co se mohou diváci těšit?

Hraju sám s klavírem, kytarou a různě to do sebe smyčkuju... Vytvářím takové kontemplativní plochy. Je to hodně komorní a pomalé.

Ptala se **Barbora Schneiderová**

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

výstavy Josefa Koudelky, přes básně a obrazy Agnes Martin, knihu rozhovorů s fyzioterapeutem Pavlem Kolářem Labyrint pohybu až k tvorbě Krzysztofa Pendereckého. To bylo vážně super se moci takhle ponořit.

Opakovaně spolupracuješ i s režisérkou Natálií Deákovou a dramaturgem Matějem Samcem. Jaká specifika přináší práce s nimi?

Těžko říct, oba dva považuju za svoje přátele a dost jsme toho společně zažili. Ale pokaždé, když spolu pracujeme, tak je to v něčem nové a nečekané, a to bych řekla, že je známka toho, že ještě stále můžeme společně objevovat, tudíž doufám, že budeme ve spolupráci pokračovat.

Označila by ses za workoholičku? Ještě pořád se ti daří kombinovat značně různorodé pracovní činnosti? Kdyby ses nemohla věnovat herectví, který obor by sis zvolila k další realizaci?

Asi jsem workoholik, miluju svoji práci. Nepřemýšlím nad tím, co by kdyby – prostě jsem herečka, a i když vím, že to není úplně top povolání, jednou ke mně přišlo a prostě ho žiju. A žiju ho, i přes všechna trápení, která občas přináší, hrozně ráda.

Co tě čeká v nejbližší budoucnosti?

Už od školy máme společně s Lucií Ferenzovou a Jindřiškou Křivánkovou takovou tvůrčí skupinu Kolonie, daří se nám společně dělat tak jeden, dva projekty do roka a teď společně chystáme uvedení Elfriede Jelinek a jejího textu Wut, který pro nás překládá Zuzana Augustová. Těším se moc.

Ptal se **Petr KlariN Klár**

Opravdový divadelní pot

Málokdo umí pospojovat brutální humor s něžnými scénami jako autor Trainspottingu Irvine Welsh. V MeetFactory nyní uvádějí jeho Pohlavní životy siamských dvojčat, kde exceluje Zuzana Stivínová. Uvést v divadle Pohlavní životy siamských dvojčat Irvina Welshe je dobrý tah, filmové pokračování kultovky Trainspotting už beztak všichni viděli. Jenže nesmíte čekat divadelní dílo oplývající drsnou legrací. V pražské MeetFactory vznikla v podstatě konvenční inscenace vyznačující se především precizním herectvím Zuzany Stivínové a Pavly Beretové (kterou později nahradila Anita Krausová), což není málo. Humor, ironii, vulgarismy, zásadní

i mírně sladkobolné Welshovo poselství dramati-zátor Matěj Samec sice zachoval, ale v inscenaci o (americkém) kultu krásy a štíhlosti, lesbické lásce, svobodě (a o tom, že ne každý si ji zaslouží, protože s ní stejně neumí nakládat) a nějaké té vraždě se dostatečně neprobojovaly na povrch. Natália Deáková režírovala v MeetFactory již podruhé, nejprve to byla adaptace románu současné německé autorky Sudabeh Mohafez Hoří. Tehdy vznikla inscenace silně emotivní a palčivá, i když v mnoha ohledech minimalistická. Vynikala v ní právě Anita Krausová. I nyní je znát, že režisér-ka umí interprety dovést ke skvělým výkonům za-

Pohlavní životy siamských dvojčat (ukázka ze scénáře)

Lucy: 10:07. Zpoždění, sračko.
Lena: Dobrý den. Lena. Lena Sorensonová. Vaše “Reportérka”. Tak jsem tady. Tadá!
Lucy: Skvělý.
Lena: Tak... hehe. Jak bych začala. Už nějakou dobu si říkám, že bych měla začít cvičit.

Lucy: Už nějakou dobu si říkám, jestli dneska přijdete, nebo jste si ze mě jen střílela. Konkrétně sedm minut.

Lena: Jdu pozdě? Ach, promiňte.

Lucy: To bylo naposled. Připravena?

Lena: Lepší to nebude. Haha.No, musím přiznat, že jste na mě udělala dojem. Svým způsobem jste mi připomněla Lorri z Kdo shodí víc, vyhraje. Samozřejmě ne tím, že byste byla zvrhlá a úchylná jako ona, ale tou energií, vite? Vnitřní silou. Já vím, že Kdo shodí víc, vyhraje je jen vymyšlená TV Show. Nebo... nešlápla jsem teď nějak vedle? No víte, jak se říká, že člověk plánuje a život zatím běží...

Lucy: Skvělý.

Lena: Když jsem vás viděla, jak na toho gengstra zaútočila, tak mě napadlo, že... Že prostě to nejspíš budete právě vy, kdo by mi mohl pomoci. Našla jsem si vaše číslo na internetu.

Lucy: Jo? Hm. Na tý vaší formě budeme muset trochu zamakat, paní

Adam je člověk

Režisér Jan Nebeský má už dlouho v oblíbě extrém-ní zátěžová témata, a nejen pokud jde o duchovní dimenzi divadelní látky, klade také mimořádné ná-roky na hereckou práci. Platí to v nezmenšené míře i o operní performanci Deník zloděje, k níž složil hudbu Martin Dohnal a v níž se objevuje jediná po-stava, nepočítáme-li komponistovy občasné vstu-

i mírně sladkobolné Welshovo poselství dramati-zátor Matěj Samec sice zachoval, ale v inscenaci o (americkém) kultu krásy a štíhlosti, lesbické lásce, svobodě (a o tom, že ne každý si ji zaslouží, protože s ní stejně neumí nakládat) a nějaké té vraždě se dostatečně neprobojovaly na povrch. Natália Deáková režírovala v MeetFactory již podruhé, nejprve to byla adaptace románu sou-časné německé autorky Sudabeh Mohafez Hoří. Tehdy vznikla inscenace silně emotivní a palčivá, i když v mnoha ohledech minimalistická. Vynikala v ní právě Anita Krausová. I nyní je znát, že režisér-ka umí interprety dovést ke skvělým výkonům za-

i mírně sladkobolné Welshovo poselství dramati-zátor Matěj Samec sice zachoval, ale v inscenaci o (americkém) kultu krásy a štíhlosti, lesbické lásce, svobodě (a o tom, že ne každý si ji zaslouží, protože s ní stejně neumí nakládat) a nějaké té vraždě se dostatečně neprobojovaly na povrch. Natália Deáková režírovala v MeetFactory již podruhé, nejprve to byla adaptace románu sou-časné německé autorky Sudabeh Mohafez Hoří. Tehdy vznikla inscenace silně emotivní a palčivá, i když v mnoha ohledech minimalistická. Vynikala v ní právě Anita Krausová. I nyní je znát, že režisér-ka umí interprety dovést ke skvělým výkonům za-

ložených především na psychologickém herectví. Stivínová je jednoduše úchvatná – její tvrdost a iro-nie jsou po celou dobu zacíleny naprosto přesně.

Do inscenace jsou vloženy songy – jakási niterná vyznání. Možná měly přinést odlehčení v jinak spíše realistickém vyprávění. Herečky dří-nu v posilovně nemarkýrují a jejich pot je oprav-dový, stejně jako smrad studených kuřat z KFC. Odlehčení ale nepřišlo, i když chápu touhu insce-nátorů nechat Stivínovou, která se na česká jeviš-tě vrací po osmi letech, divákům naživo zazpívat.

Ptal se **Lenka Dombrovská**

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Sorensonová. Ale dobrá zpráva je, že největší krok jste už udělala, když jste k nám přišla.

Lena: Nejsem paní, ale sl... Lena... prosím, pro vás Lena.

Lucy: Fajn. Začneme tady na běhátku, slečno Sorensonová... promiňte, Leno... rovnoměrný tempo... tak... jak to jde?

Lena: N...n...

Lucy: Nestíháte? To snad ne.

Lena: Je to... moc... rychlé.

Lucy: Svým klientům ráda dávám nějaký cíle, Leno. Něco konkrétnější-ho než snížení váhy. Půlmaraton, desítka, pětka, to je jedno.

Lena: Už... nemů... já už... nemmm...

Lucy: To slovo nechci slyšet. Musíte zatnout zuby. Nezapomínejte. Cvi-čení bez diety je jako dieta bez cvičení, jenom pitomá móda. Dám vám jídelníček. Když na vás přes víkend přijdou chutě, a přijdou, to mi věřte, tak mi zavolejte.

Lena: Vy jste opravdu... kovaná profesionálka.

Lucy: Vaše hubnutí beru vážně... a totéž chci po vás. Takže mi zavo-lejte, když vás to bude svádět na šikmou plochu. Bojujeme se závislostí na škodlivým stravování a špatným vztahem k pohybu. Jde o širší rámec. Tu nadváhu jste nenabrala za den a za den se jí taky nezbavíte. Plus Ranní stránky. Chci, aby je moje klientky psaly, vážně to pomáhá. Slyšela jste o Ranních stránkách?

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

ně hlasové polohy a modulace. Vystupuje téměř nahý, „na Adama“, navíc na sebe postupně vrší krunýř ze směsi medu, mouky a hlíny na umocně-ní zemskosti Adama – zde nejde o vlastní jméno, neboť v původním jazyce bible znamená totéž co člověk, nic víc a nic míň.

Ptal se **Josef Mlejnek**

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Anita Krausová v roli Leny v divadelní hře Reportérka

Odnegli jste z představení v industriálních prostorách na Hlubině nějaký nevšední zážitek, který by vás v kamenném divadle nepotkal?

Debbie, fotografka: Myslím, že zážitek z představení divadla Letí Tajemná záře nad věží by nebyl zdaleka tak strašidelný, kdyby nám nad hlavami nevisely háky a řetězy. Hororovou atmosféru podtrhovalo to, že kolem chodili neznámí lidé.

Marcela, divačka: Jsem z Ostravy, ale v divadle v Dolních Vítkovicích jsem byla úplně poprvé a jsem hrozně nadšená i z prostoru i z představe-

ní. 451 stupňů Farenheita se do prostoru, který si zachoval syrovou podobu, skvěle hodilo.

Šimon, herec: Ani ne, asi už jsem si zvykl, že se divadlo přenáší do netradičních prostor. I když to samozřejmě má jiné kvality a významy a kompletně to mění poetiku inscenace, pokud do toho prostoru není přímo dělána.

Jirka, divák: Je to samozřejmě vždycky úplně jiná atmosféra, i když třeba akustika bývá horší, ale má to kouzlo, které v klasickém divadle nezažijete.

Šárka, divačka: Jo, dneska mám trochu trauma. Ve sklípku při představení se na mě začal ze stropu spouštět pavouk. A protože mám hroznou arachnofobii, říkala jsem si, co budu dělat... Naštěstí si to zase rozmyslel a vysoukal se zpátky nahoru.

Vtipy (Inspirováno inscenací Pohlavní životy siamských dvojčat)

Jaký výsledek měla ta vaše Česneková dieta?“ ptá se kolegyně v zaměstnání. „Ztratila jsem tři kila a všechny kamarády.“

V posilovně jsem se zeptal trenéra, jaký stroj mám použít, abych co nejvíce zapůsobil na ženy. Vyvedl mě ven na ulici a ukázal na bankomat.

Hubený holky si myslí, že jsou tlusté. Tlustý holky si myslí, že jsou obézní. Obézní holky si myslí, že můžou nosit legíny.

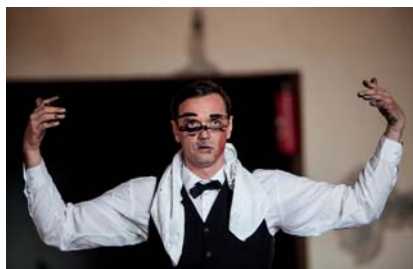
Říkal jsem si, že do léta zhubnu deset kilo. Už mi zbývá jen čtrnáct.

PONDĚLÍ 4. ČERVNA 2018 / 16:00 / Divadlo Petra Bezruče

MACBETH – TOO MUCH BLOOD **Divadlo Na zábradlí (Praha)**

scénář, scéna a režie **David Jařab** / dramaturgie **Lucie Ferenzová** / kostýmy **Sylva Zimula Hanáková** / hudba **Jakub Kudláč** / délka: 110 min.

PONDĚLÍ 4. ČERVNA 2018 / 16:00 a 18:30 / Hotel Palace

HOTEL BEZRUČ?! **Divadlo Petra Bezruče (Ostrava)**

režie **Martin Františák, Janusz Klimsza, Jan Mikulášek, Filip Nuckolls, Janka Ryšánek Schmiedtová, Daniel Špinar** / dramaturgie **Kateřina Menclerová, David Košťák** / výprava **Pavla Kamanová** / koncept projektu **Tomáš Suchánek** / produkce **Alena Punčochářová** / délka představení: 110 min.

PONDĚLÍ 4. ČERVNA 2018 / 19:00 / Masarykovo náměstí (šapitó)

MISTR A MARKÉTKA **Teatro Tatro**

adaptace, scénář a režie **Ondrej Spišák** / scéna **František Lipták** / kostýmy **Katarína Hollá** / hudba **Andrej Kalinka** / loutky **Karel Czech, Jana Konečná** / masky **Martin Blizniak** / délka: 225 min.

Snář z továrny – magazín festivalu Dream Factory Ostrava 2018. Neděle 3. června 2018, číslo šesté. Šéfredaktorka: Lenka Dombrovská (lena.ds@seznam.cz). Korektorka: Pavla Bergmannová. Redakce: Barbora Schneiderová, Matej Synak, Tereza Hýsková, Petr Klarin Klár. Fotografie: archiv festivalu Dream Factory Ostrava, Lukáš Horký. Grafika: Studio Stojkov. Sazba: Lukáš Horký – Surbanz. Zpravodaj vydává festival Dream Factory Ostrava. Ředitel festivalu Tomáš Suchánek.